



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **L. K.**, zastoupen Mgr. Ladislavem Preclíkem, advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Krajský soud v Ostravě**, se sídlem Havlíčkovo nábřeží 34, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 3. 2019, č. j. 22 A 104/2017 - 43,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Odměna ustanoveného advokáta Mgr. Ladislava Preclíka **s e u r č u j e** částkou 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozsudkem identifikovaným ve výroku tohoto rozhodnutí Krajský soud v Ostravě (dále též „krajský soud“) zamítl žalobcovu žalobu na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Krajský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2016, č. j. 1 As 232/2015 - 44, dovodil, že zásahem by mohla být volba žalovaného, aby exekuci vůči žalobci provedl soudní exekutor, což je typově jednorázový zásah, o němž se žalobce dozvěděl podle vlastního sdělení z doručených exekučních příkazů dne 7. 6. 2016 – proti tomuto zásahu však žalobu (předtím ani nyní) nepodal. Skutečnost, že žalovaný v roce 2017 nevyhověl podnětu, aby podal návrh na zastavení exekuce a vedl ji sám, nelze přitom označit za opakovaný zásah, neboť žalobce stále opakuje tytéž důvody, pro které nesouhlasí s postupem žalovaného při volbě způsobu vymáhání. V daném případě se nejedná ani o zásah trvající, když zde trvají pouze

následky jednorázové volby žalovaného. Plné znění rozsudku je přístupné na www.nssoud.cz, a Nejvyšší správní soud na něj pro stručnost odkazuje.

II.

[2] Proti uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Podle stěžovatele je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný a nesprávný. Konkrétně namítl, že exekuční návrh ze dne 29. 4. 2014 (týkající se stěžovatele) byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou, a samotná exekuce (jako trvající zásah) je proto nezákonná. Podle stěžovatele krajský soud adekvátně nerozlišuje, kdy je v postavení povinného a kdy v postavení správce daně. Dále konstatoval, že jím podaná žaloba byla včasná, neboť žalovaný nevyhověl jeho výzvě ze dne 3. 4. 2017 a nevzal svůj exekuční návrh zpět. Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

III.

[3] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV.

[4] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Nejvyšší správní soud se primárně zabýval námitkami poukazujícími na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné.

[7] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku.

[8] Těmto požadavkům napadený rozsudek dostal. Z rozsudku je patrné, z jakého skutkového stavu krajský soud vycházel, jak zohlednil podstatné skutkové okolnosti a jak na skutkový stav aplikoval rozhodnou právní úpravu. Nejde tedy o situaci, kdy by nebylo z rozsudku seznatelné, jakými úvahami se krajský soud řídil. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163.). Námitka nepřezkoumatelnosti tudíž není důvodná.

pokračování

[9] Stěžovatel dále namítal, že exekuční návrh ze dne 29. 4. 2014 (týkající se stěžovatele) byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou, a samotná exekuce (jako trvající zásah) je proto nezákonná.

[10] Podle Nejvyššího správního soudu však stěžovatel v podané žalobě nenamítal, že by exekuce byla trvajícím nezákonným zásahem z důvodu vad exekučního návrhu. Ze soudního spisu totiž plyne, že stěžovatel v žalobě brojil proti tomu, že krajský soud neprovádí exekuci sám, nýbrž jejím provedením pověřil soudního exekutora. Z tohoto důvodu stěžovatel žalovaného vyzval, aby navrhl zastavení exekuce prováděné soudním exekutorem a exekuci provedl sám. Navrhoval, aby krajský soud rozhodl, že nevyhovění výzvě stěžovatele ze dne 3. 4. 2017 k podání návrhu na zastavení exekuce vedené soudním exekutorem je nezákonným zásahem (takto je kromě žaloby ostatně formulováno i podání stěžovatele doručené krajskému soudu dne 25. 1. 2019). Stěžovatel tudíž v žalobě nenapadl nezákonnost exekučního návrhu a s ním spojenou nezákonnost exekuce jako trvajícího zásahu. Jak správně uvedl krajský soud, stěžovatel napadl následky (důsledky) jednorázového zásahu žalovaného spočívajícího v tom, že žalovaný pověřil vedením exekuce soudního exekutora (k tomu viz např. rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 31. 7. 2015, č. j. 8 As 143/2014 - 47, či ze dne 2. 8. 2017, č. j. Nad 250/2017 - 16). Judikatura zdejšího soudu přitom opakovaně potvrdila, že je nutné rozlišovat mezi trvajícím zásahem a jednorázovým zásahem s trvajícími důsledky (viz např. rozsudek ze dne 18. 4. 2013, č. j. 4 Aps 1/2013 - 25, či krajským soudem odkazovaný rozsudek ze dne 13. 1. 2016 č. j. 1 As 232/2015 - 44). Závěr soudu o povaze napadaného zásahu přitom stěžovatel v kasační stížnosti výslovně nerozporuje. Uvádí-li, že probíhající exekuce je nezákonná z důvodu nezákonnosti exekučního návrhu, jedná se tvrzení nové, neobsažené v žalobě. Krajskému soudu proto nelze vytýkat, že se jím nezabýval. Z tohoto důvodu se jím pak nemůže zabývat ani Nejvyšší správní soud. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu totiž ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. *in fine* brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné. Ustanovení § 109 odst. 5 s. ř. s. pak brání tomu, aby se poté, co bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, uplatňovaly skutkové novoty. K takto uplatněným novým skutečnostem kasační soud při svém rozhodování nepřihlíží (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011 - 89, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2018, č. j. 8 Azs 259/2017 - 67). Pokud by bylo v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem připuštěno uplatnění skutkových a právních novot, vedlo by to fakticky k popření kasačního principu, na němž je řízení o tomto mimořádném opravném prostředku vystavěno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011 - 89).

[11] Výše uvedené pak platí i pro kasační tvrzení stěžovatele, že krajský soud adekvátně nerozlišuje, kdy je v postavení povinného a kdy v postavení správce daně. Takové tvrzení nebylo taktéž uvedeno v žalobě, v důsledku čehož se jím nemůže zabývat ani Nejvyšší správní soud v řízení o mimořádném opravném prostředku (kasační stížnosti).

[12] K tvrzení stěžovatele, že jím podaná žaloba byla včasná, neboť žalovaný nevyhověl jeho výzvě ze dne 3. 4. 2017 a nevzal svůj exekuční návrh zpět, pak Nejvyšší správní soud uvádí, že toto je pro posouzení věci irrelevantní. Krajský soud totiž žalobu neodmítl pro opožděnost. Za úkon napadený žalobou přitom považoval právě nevyhovění stěžovatelově výzvě k podání návrhu na zastavení exekuce (viz výše).

[13] Jiné než uvedené námitky stěžovatel v kasační stížnosti neuplatnil. Řízení o kasační stížnosti je však ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují

obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60).

[14] Z výše uvedených důvodů Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo než kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[15] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Ostatně žádné náklady ani nepožadoval.

[16] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 17. 8. 2017, č. j. 22 A 104/2017 - 15, ustanoven zástupcem pro řízení Mgr. Ladislav Preclík, advokát. Podle § 35 odst. 10, věty poslední, s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. Podle věty první téhož ustanovení zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát.

[17] Ustanovenému zástupci stěžovatele Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby - podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna je dále zvýšena o částku odpovídající této dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně, vypočtená podle citovaného zákona, činí 714 Kč. Celkem tedy odměna ustanoveného advokáta činí částku ve výši 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. července 2019

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu